

Lajtos Nóra

Nagyapám

Nagyapámat nem etették meg,
hiába adott anya a nővéreknek;
ezt a szomszéd ágyban fekvő
beteg mondta, de közben meg
nagyapa szájából hínárzöld forrás
zubogott fel: az ételnek már csak
kifelé volt útja. Nagy minden nap
beutazott hozzá. Néha csak együtt
hallgattak, s nézték az infúzióban
folyó kegyelmet, ami még a napjait
megtoldotta. Anya ebédidőben
szaladt ki hozzá, felrázta a párnáját,
s mintha minden rendben volna,
odaült melléje a kis székre, s meséltette,
de nagyapa torkán elakadt a szó, s csak
a kezével intett, hogy minden hiábavaló.

Délután megrendelték a mentőt, amelybe
még a saját lábán ment be azelőtt két hete.
Nagy ült mellette csitítgatni, hogy mindjárt
otthon lesznek már, mert otthon csak ott van,
ahol nagyapám nyitja ki a nagykaput,
ahol ormótlanul nagy vizes poharából
kortyolgat egy nagyot, otthon csak ott van,
ahol a folyosón végig nyikorogtatja a csizmáját,
ahol a kötényébe törölheti izzadságcseppjeit,
otthon ott van, ahol nagyapám hozza a kólát
és a ropit, ahol napközben is elfúj egy nótát,
és csak mondja és mondja a légertörténeteit...
Aztán most, hogy nem nyitja ki a nagykaput,
hogy nem nyikorog a folyosó, s nem hoz sem
kólát, sem ropit, elvágódok egy másik otthonba,
mert az az otthon már nincs sehol, hiába keresem,
mint a kincset szegény Kosztolányi.

LAJTOS NÓRA (1977) Debrecenben élő irodalomtörténész, tanár, költő, író, kritikus, szerkesztő.
Utóbbi kötete: *A Szerzőbe oltott tisztelet jogán* (tanulmány- és kritikakötet, 2019).

Még hazavárt bennünket, s habár szokatlan
volt vízszintesben látni nagyapát, örültünk neki.
Szeme megakadt a blúzomon maradt kokárdán,
s olyan hosszan elidőzött rajta, hogy tudtam,
magyarázatot kér, és én akkor elmondtam,
hogy holnap ünnep lesz, az ő legkedvesebb ünnepe.
Aztán lehunyta a szemét, de én láttam, hogy a
lovas huszárok felvonulásáról álmodik.
Éjjel nagy vierrasztott mellette. A hajnali hörgések
pedig már jelezték: közelebb van számára az ég, mint a föld.

Nagyapa reggel felvette kalapját, egy szalmaszálat az ajkai között
morzsolgatott hetykén, felült a kedvenc lovára, s mint aki nagyon siet,
csizmanyikorgás és lódobogás nélkül örökre felvágatott
a Göncölszekér hét fényes csillagjai közé, s közben nyitva hagyta a
nagykaput.

nomen concretum

sem a szó, sem a szerelem
sem a vers, sem az életem
sem a lélek, sem a rejtelem
sem a seb, sem a tenyerem
sem a jel, sem a jelelem
sem a menny, sem a sejtelem
sem a szenny, sem a ferdelem
sem a rend, sem a fegyelem
sem a csend, sem az énekem
sem a dzsessz, sem a lemezem
sem a kert, sem a kényelem
sem a test, sem az énképem
sem a bűn, sem a védelem
sem a fáj, sem az érzelem

csak az Isten, csak a kegyelem

Ha Te is úgy akarsz

In memoriam Mocsár Zsófi

Nagy varjúsárnyak alatt várlak,
mert még mindig nem hiszek Neked,
hogy nem láthatom, amikor csak akarom
a szemed kútját, kávéját szépívű mosolyodnak.
Számomra már csak kitömött hattyú
az értelem. Te fényévek fényéveivel
méred az utat. Hol van az a tér,
ahová utánad mehetnék, hogy csak
legalább még egyszer megölelhesselek?
Érzem belém karózott hiányodat.
Szemembe fészkelt egy könnyemadár,
s mivé szakasztja turkukat vala,
mert minden, de minden olyan torokszorító ma.
Minden holnapomba beleálmodom illatodat,
játszom a gondolattal, hogy én itt fekszem,
s te otthon kevered ki épp a színeket,
s festesz nekem egy új Nakonxipánt
az ágyam fölé, hová elvagyódhatok,
s a *lelógó hangok* közt meghallom a Tiédet,
hogy: anya, ne főzz húslevest, kérlek, és a kuglófot
is mazsola nélkül szeretem, tudod...
Tőlem árvább a világon nincsen, mert
Te voltál a legfényesebb, legféltettebb kincsem.
Most is csak egy zokogó malom vagyok: őrlöm
az emlékeinket, s lisztféher lesz az arcom,
elmaszkolom magam, s közben friss cipóvá
dagadok, hogy kenyérmorzsa létemre
a varjak rám találjanak, szétcsipegessenek.
Az éj álommá avat. Holdad vagyok.
Veled fogyok el. Ha Te is úgy akarsz.